

La mesura dels sentits

Glatir

Gemma Arimany

Pròleg de Rosa Font Massot

TRÍPODE

Autoria: Gemma Arimany
Pròleg de Rosa Font Massot
Títol: *Glatir*
Editorial: Trípede, 2023
92 pàgines

El vincle de Gemma Arimany (Olot, 1980) amb la paraula poètica ve de lluny, gairebé de tan lluny com li arriba el record. D'ençà de l'any 2003, quan va començar a fer-se conèixer pels verals de la jungla literària amb *Ferro trencadís*, reconegut amb el Premi Martí Dot, ha anat bastint una trajectòria literària feta de publicacions, premis, recitals i col·laboracions diverses amb altres poetes, músics i artistes visuals.

A través de les diferents escales d'aquest itinerari, l'autora garrotxina fincada a Ripoll ha demostrat una intuïció genuïna per fer de la poesia eina de coneixement, propi i del món. Arimany fa servir un registre que beu de la quotidianitat però es desplega immediatament en una rica multiplicitat de significacions. Rosa Font Massot, que signa el pròleg d'aquesta edició, remarca "la seva mirada de sentinella, de vegades temorenc, de vegades adolorit, però sempre aferrat a la vida". La mirada, en efecte, és sempre prèvia a l'acte creatiu, i, per tant, cal atendre els trets específicament literaris de la mirada com a motor de la imaginació, ja que és des d'ella que s'evoca el temps retingut

en les coses, en aquests objectes que són entorn i que formen part del propi períple a través de l'existència.

La poeta, en el seu procés creatiu, es cabussa en un espai interior fet de records, desigs i incerteses. Aquest procés, en tant que exercici d'autoconeixement, obliga a enfrontar i articular allò que sovint roman ocult en les ombres de la consciència, aquelles veritats atrapades en els sentits i que la poesia detecta i revela. El resultat és un itinerari poètic en el qual tots els fils conflueixen en l'elaboració d'un tapís final que ens parla d'experiències íntimes narrades des de la interioritat, però no pas calcant la realitat sinó interpretant-la per mitjà del llenguatge poètic. "Gràcies a la paraula convertida en llampec", com diu la prologuista.

Del punt de vista formal, el llibre es presenta com una unitat ben remarcable: està constituït per cinquanta-vuit poemes en vers lliure i sense títol independent, la qual cosa convida, encara més, a llegir-los com una *suite* perfectament homogènia. En general es tracta de poemes breus, la majoria d'entre vuit i quinze versos que, al seu torn, també consten de poques síl·labes. Tot plegat fa de *Glatir* un llibre ben concebut i ben estructurat, que revela una percepció de maduresa, tant humana com literària, i en el qual cada paraula fa l'efecte que hi ocupa exactament el lloc que li correspon.

Gemma Arimany no es permet concessions gratuïtes a la intel·ligibilitat, però en cap cas no es parapeta darrere d'una bateria d'imatges críptiques; el seu coneixement dels ressorts de la llengua li atorga una capacitat expressiva vertebrada a través d'un hàbil maneig del lèxic i de la sintaxi, que permet als camps associatius actuar per damunt de l'estructura de les frases: "Et vas empassar el sol / tan endins, per no escanyar-te, / que et va quedar només per tu". O també: "Vertebrar la vida. / Fer-ne un esquelet / de dies i peixos, / d'aiguats i fogueres". I, de tant en tant, sorgeix l'espetic fruit d'una lucidesa subtil i punyent alhora: "la llum és feta perquè l'estiris".

Un tret que caracteritza el poemari són les referències, que hi sovintegen, a les diferents parts del cos, de manera que aquest es converteix en nervi de totes les preguntes i horitzó de totes les recerques: "les mans negres", "la cara càndida", "el riure / clavat al llombrícol", "entre paladar i llengua", "tancar els ulls", "la mà grossa", "A la pell, l'hivern", "serrar les dents", "El mot fa embranzida / estómac amunt", "el clatell eriçat",

CAR ÀCT ERS

“I estires el braç”... I és des d’aquest cos, omnipresent, que la paraula es consolida i es projecta enfora, i la poeta en fa la corda amb què escalar el dolor fins a emergir a l’aire i a la llum del món per descobrir-hi alguna cosa que desconeixia. I, amb això, créixer. Respirar. Glatir.

Miquel-Lluís Muntané